

A piros ruhás nő! Hát ezért járt ő is e falak között! A kolléganő! Nagyot nevetek, és talán megkönnyebbülve is. A vendéglátóipar! Kurvák, színészek és egyéb vendéglátók, itt vagyunk, az ősi utcán, minden városban mindenki tudja a *köz* nevét, ahol a magunkfaját megtalálhatja az átutazó ügynök, ha erre jön kedve. (Székesfehérváron úgy hívták: *Könyök köz*.)

Otthon gyorsan előkeresem a felhívás nálam lévő példányát a naplóból: több mint a fele az én írásommal készült. De Iván nyilván egy másik példányt vitt magával a Nemzetibe, másképp hogy kerülne ez hozzám? Eltépem, és lehúzom a vécén. A naplómát egy időre lezárt táskában kiviszem Janihoz. Hasmenés jön rám és utána teljes kimerültség.

Rába György

FOHÁSZ SUGALLATÉRT

Szólíts meg újra hang
 súgj ismét nekem
 hisz nem vagyok különben
 aki hallgat csak áldozat
 rá agyaras falka rohan
 hangjától visszahökken
 káromlást pletykát szózatot
 súgj a sugallat sem vagyok
 de átlényegülök
 és amilyen a szó
 ittas badar királyi
 máris láthatsz ámuldozó
 arra a létre válni

MACKÓKIÁLLÍTÁS

Remek hétvégi program mackókiállítás
 a műsorszemle végén egyaránt ajánlja
 gyerekeknek felnőtteknek a rádió soros szerkesztője
 kedvcsinálól a rendezőt is megszólaltatja
 a látóvalók hangulatébresztők lehetnek
 tenyérnyi emberméretű plüssből gyapjúból gumiból
 és mennyi magányból telhetetlen szeretetvágyból

összeabdált egykori kenyerspajtások
akad köztük félfülű kiszúrt szemű egy lábú
a felségárulásban hamisan elmarasztaltak
pedig kitartottak csonkán is a vártán
előhorkannak ma is egyetlen nyögdecselésre
a legöregebb és itt hatásos szünet következik
a legöregebb mondja a rendező megvan harmincéves is
ó te együgyű a globolos télikapátom mögött
ott lapul az én sárga hatvanöt éves mackóm
mi történnék ha hónom alá csapnám
s betoppannék a gyerekek felnőttek közé
sikoltozva iszkolnának ahányan annyifelé
felnőttek gyerekek jajognának itt a hegyek réme
gereznájában vérszagú vadászatok ölma
tízcentis karma alatt hetyke puskások bőre
pofáján tavaszi ébredések szaggatásai
mindenki fusson amerre lát
mi hizlalhatta vadgyümölcs elevenek húsa
megélt már háborítatlan vadont
mackójukat sutba vető apróságok
egymásnak ágaskodó fenekedését
a természet temetőkké váltását megérte
szívében a hajtások méreggá keseredhetek
a korelnök játszótársnál is kétszer öregebb
s ezért ismeretlen igazi retteneteket
hozhatott szőrméjébe oltva a kiállításra
meneküljön mindenki aki csak látta

A HAMELNI EMBERFOGÓ

Egy szó a napok ablakán
kikukkant szennyét önti rám
talpig bugyolál a szemét be
idegenné ferdít pecséte
tátoghatok dörgölhetem
nem tisztul le ál-életem
máris hír dől nyakamba másik
rögvest fejem dicsfényben ázik
botcsinálta csodatevő
varázst honnan vegyek elő
tisztességtől hiába viszket
bőröm nem vedli le e tisztet

majd szóbeszéd cifráz megint
sorsomra tarkabarka színt
ki melyik máznak a bolondja
mámoráért tódul nyomomba
kényszer szülte emberfogó
kendőzetlen mondd mire jó
évtizedeket ismeretlen
irhában ébren átteleltem

Horváth Elemér

GRODEK 1994

az erdő végre megadja magát
végzetes azúrnak a szarvas orrlíka
füstöl a tisztáson magányos kalyibát
ellep a vadzab és a tátika

lepkék begubóztak dúsgazdag a moha
a tölgy lábán se fehérlófia
se görög pantheon roskadt diadalív
avar fölött a vadszőlő s avitt

gyökerekbe vonult a nedvesség
rovar páncélján késő barna nap
tükröbe néz átlátszanak a levelek
mielőtt sötétkék patakba hullanak

KÉT KÉP EGY ALBUMBÓL

I

a tisztáson melegen néz az őz
hideg állóvízbe rivális istenek
magasabb régiókba költöztek
a nap a hó a hold a pantheon